

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání je opřeno o dovolací důvody § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s. Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jest při něm vycházeti z nesporného přednesu stran a ze zjištění nižších soudů. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že šlo o postup budoucích účtů žalovaného, což žalovaný výslovně doznal v žalobní odpovědi. Je proto lhostejno, v jaké výši existovala v době postupu pohledávka žalovaného, a nezůstalo odvolací řízení vadným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), že s tohoto hlediska neřešil odvolací soud spornou věc. Předmětem postupu mohou býti i pohledávky budoucí, pokud není pochybnosti o osobě příštího dlužníka a o pohledávce samé co do jejího vzniku (srov. rozh. čís. 4740, 5604 a 10366 sb. n. s.), jakž tomu bylo v souzeném případě. Postupem přešla postoupená pohledávka do jmění Živnostenské záložny (§ 1394 obč. zák.) a byla proto povinna žalobkyně zaplatiti podle § 1396 obč. zák. Živnostenské záložně postoupenou pohledávku ve výši 89.000 Kč, když žalovaný nabyl nároku na úplatu v této výši za provedené práce. Jest zjištěno, že žalobkyně zaplatila Živnostenské záložně celou postoupenou částku, že však původně ji nezaplatila záložně celou, nýbrž teprve dodatečně se s ní vyrovnala co do zbytku, uvěřivši žalovanému, že se záložnou jest již vypořádán, a platila proto pak místo záložně jemu. Pokud jde tudíž o tyto platy konané žalobkyní žalovanému místo záložně, jde o placení nedluhu z omylu a je žalobkyně oprávněna podle § 1431 obč. zák. (*condictio indebiti*) domáhati se na žalovaném vrácení této nepřislušející mu částky. Pokud jde o zbývající částku, o kterou jeho pohledávku předem mu platit přeplatila, jest oprávněna požadovati její vrácení podle § 1435 obč. zák. Jest zjištěno, že částka, kterou žalovaný obdržel jednak jako nedluh, jednak jako přeplatek, činí zažalovanou částku, a nepochybily proto nižší soudy, odsoudivše ho k jejímu zaplacení. Zažalovaný nárok není promlčen, ježto nárok, opírající se o ustanovení § 1431 obč. zák., pokud se týče § 1435 obč. zák. se promlčuje až po třiceti letech podle § 1479 obč. zák.

Čís. 11441.

Soud držebního sporu (§§ 454 a násl. c. ř. s.), jenž povolil prozatímní opatření, není oprávněn, by v usnesení povolujícím prozatímní opatření určoval pokutu pro přestoupení zákazu, aniž k tomu, by pokutu prohlásil za propadlou. Učinil-li tak, jde o usnesení exekuční, nikoliv o usnesení ve věcech rušené držby.

Při exekuci k vymožení opomenutí uloženého prozatímním opatřením, má se soud, u něhož byla exekuce navržena, omeziti na to, že povolí exekuci. Peněžitá pokuta nebo vazba mohou býti uloženy pro za-

povězené činy, které byly vykonány teprve po povolení exekuce, a náleží je uložit exekučnímu soudu, u něhož jest i podati k tomu směřující návrh.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, R I 2/32.)

Za držebního sporu bylo žalovanému usnesením ze dne 2. června 1931 zapovězeno uzavírat domovní dvěře z ulice do průjezdu od šesté hodiny ranní do dvacáté hodiny večerní a zabraňovati průjezdu vozidel z ulice do dvora domu k nádvorním budovám, jakož i výjezdu ze dvora a průchodu průjezdem navrhovateli a jeho zaměstnancům, a pohroženo mu pro případ, že neposlechne zákaz, pokutou 1.000 Kč nebo vazbou do jednoho týdne. Dne 6. června 1931 žalovaný klíčem uzamkl domovní vrata a tím znemožnil dovoz součástek strojů do tiskárny, načež soud první stolice usnesením ze dne 22. června 1931 k žalobcovu návrhu uložil žalovanému pokutu 500 Kč, v případě nedobytnosti vazbu pět dnů pro překročení soudní záповědi podle zatímního opatření ze dne 2. června 1931 a, pro případ dalšího porušení zákazu pohrozil pokutou 1.000 Kč. Rekursní soud zamítl žalobcův návrh, by byla žalovanému uložena pokuta. Důvody: Prozatímní opatření ze dne 2. června 1931, kterým první soud zapověděl žalovanému uzavírat domovní dvěře z ulice do průjezdu a zabraňovati průjezdu vozidel z ulice do dvora domu k nádvorním budovám, jakož i výjezdu ze dvora a průchodu průjezdem navrhovateli a jeho zaměstnancům, jest exekučním titulem zakládajícím povinnost žalovaného, by proti této záповědi nejednal. Na základě tohoto exekučního titulu může teprve býti povolena exekuce podle § 384 ex. ř., která se provádí přiměřeným použitím předpisu § 355 ex. ř. Podle tohoto ustanovení provede se exekuce k vynucení opomenutí tím, že se po povolení exekuce pro každý zapovězený čin uloží k návrhu peněžitá pokuta nebo vazba, a to exekučním soudem. Z toho vyplývá, že soud exekuci povclující má se omeziti na povolení exekuce. Peněžité pokuty a vazba mohou býti uloženy teprve pro zapovězené činy po povolení exekuce, nikoli pro činy z doby před vydáním usnesení exekuci povolujícího. Uložiti je přísluší soudu exekučnímu. Těmto předpisům napadené usnesení neodpovídá, neboť pokuta byla uložena, aniž předcházelo povolení exekuce k vymáhání povinnosti ze shora uvedeného zákazu. Jest proto napadené usnesení nezákonné a musilo býti ke stížnosti změněno v ten smysl, že se návrh na uložení pokuty zamítá, ano o povolení exekuce vůbec nebylo žádáno a usnesení exekuci povolující nepředcházelo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ježto usnesení prvního soudu bylo vydáno soudcem za držebního sporu a podle § 528 c. ř. s. nejsou přípustné ve věcech rušené držby rekursy do usnesení druhé stolice, jest uvažovati především o nepřipustnosti dovolacího rekursu a o tom, zda jde o usnesení ve věci rušené držby či o jiné usnesení. Prvý soud jako soud sporu vydal za sporu na návrh žaloby prozatímní opatření zákazem zavírat vrata a brániti prů-

jezdu a průchodu jimi, a sám již v usnesení povolujícím prozatimní opatření pohrozil pro případ nevyhovění zákazu pokutou 1.000 Kč nebo vazbou do jednoho týdne. K dalšímu návrhu žalující strany uložil pokutu 500 Kč a pro případ dalšího porušení zákazu pohrozil pokutou 1.000 Kč. Není třeba uvažovati o tom, zda šlo o prozatimní opatření podle §§ 340 a násl. obč. zák., či o prozatimní opatření podle § 458 c. ř. s., které předpokládá, že bylo vydáno za projednávání sporu, či zda jde o prozatimní opatření podle všeobecných pravidel exekučního řádu a pokud pro ně byly podmínky. Soud držebního sporu na základě prozatimního opatření nebyl oprávněn, by určoval pokutu pro přestoupení zákazu, aniž k tomu, by ji prohlásil za propadlou. Jeho věcí bylo jen vydati záповěď a povolit exekuci; provést usnesení uložením pokut bylo věcí soudu exekučního. To plyne jasně se srovnáním § 458 c. ř. s. s §§ 382 a 355 ex. ř. Byla-li pak navržena exekuce na základě usnesení o prozatimním opatření k vymození zákazu, byl sice prvý soud oprávněn povolit exekuci, ale provést ji byl povolán soud exekuční. Proto mohl prvý soud uložit pokutu a prohlásit ji za propadlou jen jako způsob exekuce prozatimního opatření a jeho usnesení v tom směru je usnesením spadajícím do oblasti řízení exekučního — nikoli do oblasti řízení sporného (držebního). Ježto tudíž jde o usnesení exekuční, jest dovolací rekurs přípustný, an rekursní soud změnil usnesení prvního soudu. Nehledíc k tomu, že by exekuční soud byl povinen podle § 358 ex. ř. vyslechnouti odpůrce o návrhu před povolením vnuceného provedení zákazu, právem uznal rekursní soud postup prvního soudu za nesprávný a právem neuznal na propadnutí pokuty. Vede-li se exekuce, by bylo vymoženo opomenutí, má se soud, u něhož byla exekuce navržena, omeziti na to, že povolí exekuci. Peněžitá pokuta nebo vazba mohou býti uloženy teprve pro zapovězené činy, které až po povolení exekuce byly vykonány a exekučnímu soudu náleží uložiti trest a to jest i u tohoto soudu navrhnouti (§ 355 ex. ř. a ministerské nařízení ze dne 3. prosince 1897 č. 25801 ministerský Věstník čís. 44 odstavec první). Proto rekursní soud právem zamítl návrh, aby pokuta byla uložena pro čin, který byl vykonán před povolením exekuce. nehledíc ani k tomu, že soud sporu k uložení pokuty nebyl povolán. Stěžovatel má neprávem za to, že povolené prozatimní opatření není exekučním titulem, nýbrž samo exekučním opatřením.

Čís. 11442.

Vymáhající věřitel jest oprávněn požadovati placení jen ve měně, na niž zní exekuční titul.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, R I 78/32.)

Rozsudkem okresního soudu ve Fünfhaus ve Vídni byl dlužník uznán povinným, by platil vymáhajícímu věřiteli na výživné měsíčně 200 marek. V exekučním návrhu domáhal se vymáhající věřitel exekuce k vydobytí zadržného výživného 57.600 Kč a k zajištění nesplatného výživného 19.200 Kč. Soud první stolice exekuci k vydobytí vý-